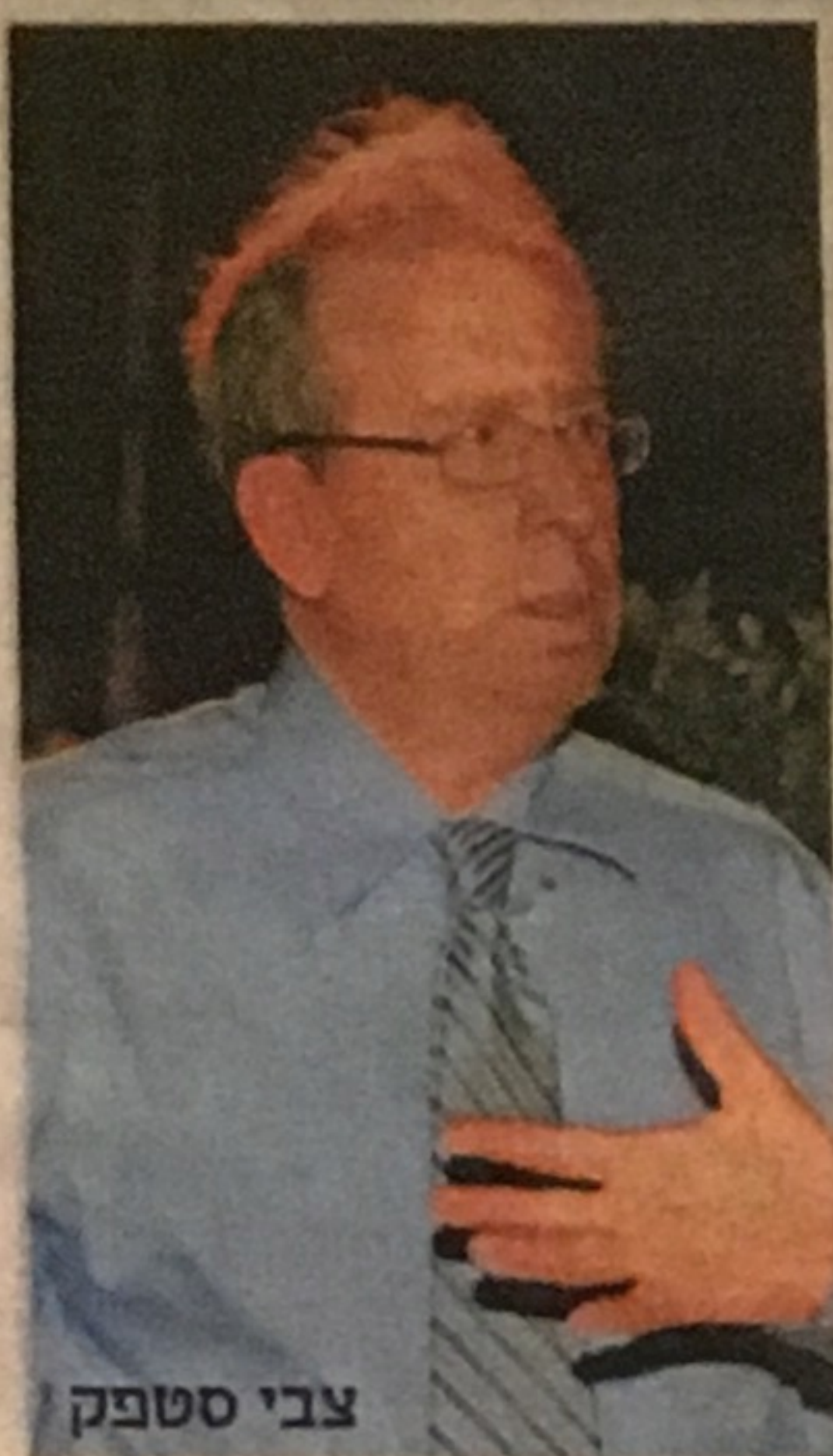

הון אנושי

הרשת החברתית של השבוע

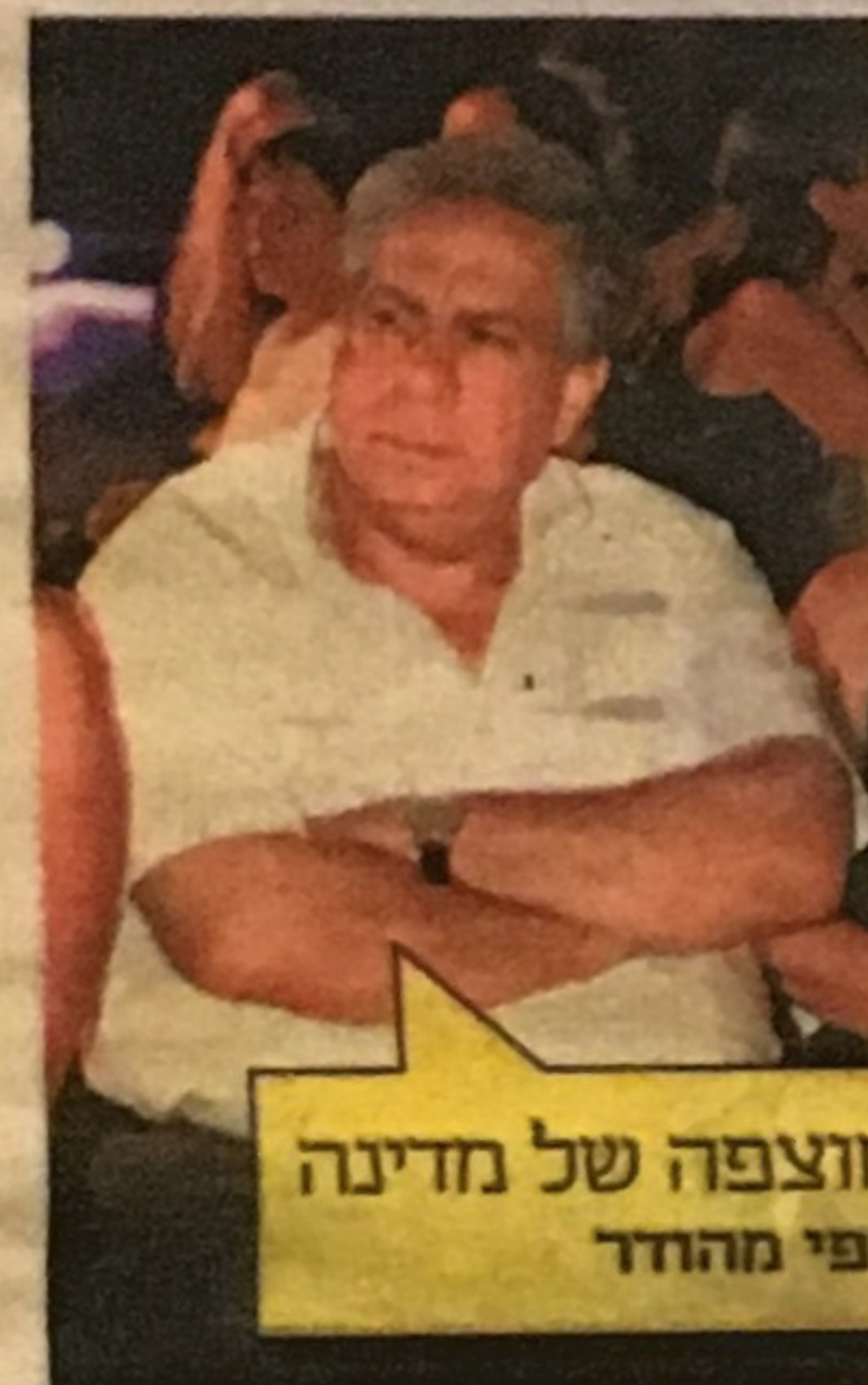

צבי סטפק

שהעניים יעזרו לעצמם (מימין) דב תדמור, יוסי רוזן ואהוד רצאבי

אורי שני

חוצפה של מדינה רפי מהחדר

מה אני יכול לעשות חיים פרייליכמן

מי כאן הכושי

לידידי איל"ן יש כמה דברים מפתיעים לומר על פערים ורווחה

(מימין) יגאל בריטמן ושרגא ברוש

צילום: אוראל כהן

קראתי את הרו"ח עדיין, היא ענתה לי, "אבל אני מבטיחה לך שאני אעניין בו כשהוא יופיע על שולחני, ואז נדבר". בינתיים, סביב שולחן הכבוד שהוצב מול הבמה, התערבבו להם ההון והשלטון בדמות השר כוז' הרצוג, אורי שני, יוסי רוזן, אהוד רצאבי ובוריס קרסני, ובצדם טובה סגול, על תקן מארחת. "איפה סמי?", שאלתי את טובה. "סמי בחו"ל", ענתה כאילו זה מובן מאליו.

השר הרצוג נאם, ואחריו סי היימן שרה עם ילדי איל"ן בכיסאות גלגלים. בשלב זה המק לו אורי שני באלגנטיות, ואת מקומו תפס חיים רמון, שהגיע לרגע ונעלם מיד.

שאלתי את יוסי רוזן, אחר שמנהל לסמי עופר את העניינים כבר יותר מעשור, מה הוא חושב על הפערים, והוא השיב, בטון ובקצב של הכתבה: "המדינה צריכה לסייע, אבל יותר מכך הם (העניים) צריכים לסייע לעצמם. היום, לפחות בתעשייה הפיננסית והבנקאית, צריכים אנשים בעלי רמה גבוהה. כשצריכים עובדים שחורים מייצרים במדינות אחרות. כמי שהיה יו"ר כיל, פעם 99% מהתוצר שלנו היה מיוצר בישראל. היום 60% מיוצר בחו"ל. אומרים שחיל מרוויחה הון, אבל החלק הגדול מיוצר בחו"ל."

אנחנו לא צריכים פה חוטבי עצים ושואבי מים. היום הכל בהייטק. הבנתם, עניינים? לא רק שהמדינה לא צריכה לעזור לכם, גם התעניינה לא צריכה אתכם פה. תעברו לבנגלדש. הכל פה זה בנקאות, הייטק, ושוב בנקאות.

למזלי הרב, הודמן למקום גם שרגא ברוש, יו"ר איגוד התעשיינים, שאמר: "אנחנו התעשיינים לא צריכים לשאת בנטל של הפערים החברתיים, ולמרות זאת עורשים מעל ומעבר". "טוב", עניתי, "יכול להיות שהפתרון לכל צרותינו יבוא מהגב של תשובה". ואז צץ מיליונר הטפטפות רפי מהודר להעמיד אותי על מקומי: "למדינה הזאת יש החוצפה לדרוש מתשובה תמלוגים רק לאחר שהוא מצא את הגז. זה לא הוגן. הוא השקיע כסף. מה זה, הכושי עשה את שלו והכושי יכול ללכת?". "נכון", אמרתי, "כאן לא צריכים כושים. כאן זה בנקאות והייטק. שילך למדינה אחרת, ולשם נעביר לו את העבודה".

ari.libsker@calcalist.co.il

כמו כמעט בכל ערב, גם ביום שבו פורסמו נתוני הלמ"ס על העמקת הפער בין העניים לעשירים בישראל התכנסו בכירים במשק כדי לתרום לאיזון עמותה, כאילו בעצם החגיגה והקייטרינג המשובח הם מנציחים את קיומו של הפער, את היתרון שלהם. במרכז האירוע הפעם עמד איל"ן, איגוד ישראלי לילדים נפגעים, שחגג את קבלת פרס ישראל, אי שם באביב, ואת השקת אגודת הידידים שלו. כן, איל"ן אמנם הוקם בשנות החמישים, אבל אגודת הידידים שלו נולדה רק עכשיו – עמותות ישראליות כבר לא יכולות בלי ידידים. זו המצאה מושלמת למדינה שבה הרווחה והטיפול בילדים נזקקים נסמכים על פילנתרופיה, ואילו בעלי ההון מתפשרים עוד ועוד נטוורקינג, עוד ועוד אירועים עם אנשים כמותם. תן וקח.

האירוע התקיים בבית כתר פלטיק, בניין מודרניסטי מרשים על קו החוף של הצליה פיתוח. הראשונים שפגשתי היו פרופ' יוסי גרוס ואיש הביטוח שוקי מדנס. אמרתי להם שאני לא מבין במה עוזרים כל העמותות וערבי ההתרמה אם הפער החברתי רק גדל, וגרוס התנדב להסביר בניהול מלומדת: "תראה, זה לא מדויק. הפערים הם רק בגלל החרים והערכים, עדיין הרוב פה במעמד ביניים". ניסיתי לומר שהסטטיסטיקות מראות שמעמד הביניים נשחק, אבל מדנס העיר לגרוס לפני: "על מה אתה מדבר? האליטות פה שולטות ברוב המדינה, והן מעמד הביניים. בוא נראה אותך הולך לבנק ומקבל הלוואה וקרדיט, נגיד, כמו שמקבל בכיר משק". גם בכיר אחר, שביקש שלא אזכיר את שמו, אמר שיש פה מאפיה של אנשים שיש להם יותר, והם שולטים בכל.

כשהוא דיבר על מאפיה, קלטתי בשולחן הסמוך את חיים פרייליכמן, מנכ"ל בנק אגוד – שבעלי השליטה שלו יגאל לנדאו גלגל את המאפיה לכותרות העיתונות ממש באותו יום. לא דיברתי על זה עם פרייליכמן, מה אני צריך להסתבך. במקום זאת שאלתי על הפערים בין עשירים לעניים, והוא אמר: "מה אני יכול לעשות? אני לא יוצר את זה. אני שלי מנסה לעשות, וכמה שיותר טוב. במשך שנתיים כיהנתי כיו"ר איל"ן בהתנדבות". שייטתי לשולחן של הנה פרייזן, עם אותה שאלה על רו"ח הלמ"ס. "לא

טובה סגול

מאיר אוזן

בוז' הרצוג